ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστική • ενημέρωση

του **Γιώργου Κρεασίδη**

Καθώς η ελληνική αντιπροσωπεία πήγαινε χτες στις Βρυξέλλες, η κυβέρνηση ανεπίσημα ενημέρωνε με «νον πέιπερ» ότι αυτό που μένει να συμφωνηθεί είναι το πρωτογενές πλεόνασμα, καθώς οι προτάσεις κυβέρνησης και δανειστών διαφέρουν σε ποσοστό 0,25%. Την ίδια ώρα ο υπουργός Επικρατείας Α. Φλαμπουράρης δήλωνε πως δε θα χαλάσει η συμφωνία για 0,2%...

Τι είδους όμως συμφωνία είναι αυτή; Εδώ τα πράματα είναι ξεκάθαρα, καθώς η συμφωνία δεν θα είναι παρά μνημονιακού τύπου, ενώ η διαπραγμάτευση αφορά το είδος και το ρυθμό των μέτρων που θεωρείται δεδομένο ότι θα επιβληθούν σε βάρος του λαού.

Η διαπραγμάτευση έγινε εξαρχής πάνω στο ερώτημα, με ποιό τρόπο θα συνεχιστεί η μνημονιακή πολιτική με βασικό εργαλείο την εξυπηρέτηση του χρέους, κάτι για το οποίο δεσμεύτηκε ο πρωθυπουργός στις προγραμματικές δηλώσεις του στη Βουλή, εγκαταλείποντας επίσημα τα συνθήματα για διαγραφή του μεγάλου μέρους χρέους κ.λπ.

Πηγαίνοντας στη διαπραγμάτευση η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ εγκατέλειψε καταρχήν τις υποσχέσεις για ξήλωμα των μνημονίων και κατάργησή τους με ένα μονάχα νόμο. Οι περίπου 400 εφαρμοστικοί νόμοι των μνημονιακών επιταγών θεωρούνται δεδομένοι. Σε δεύτερο επίπεδο αποδέχτηκε την ανάγκη δημοσιονομικής προσαρμογής, άρα την ανάγκη ισοσκελισμένων προϋπολογισμών και στη συνέχεια πρωτογενούς πλεονάσματος. Δηλαδή

σκληρής λιτότητας και των αντεργατικών προϋπολογισμών που δίνουν πρωτογενές πλεόνασμα με χτύπημα των δαπανών για τις κοινωνικές ανάγκες. Το γεγονός ότι με ευθύνη του ΣΥΡΙΖΑ οδηγούμαστε σε μνημόνιο με τη σφραγίδα της Αριστεράς, δεν σημαίνει μόνο την πολιτική νομιμοποίηση για τα ακραία νεοφιλελεύθερα μέτρα των τελευταίων χρόνων, αλλά και για τη γραμμή των προπαγανδιστών του κεφαλαίου πως «δεν υπάρχει άλλος δρόμος» εκτός από το να χάσει σε πλούτο, ελευθερία και αξιοπρέπεια ο κόσμος της δουλειάς. Οδηγεί παραπέρα σε μια στρατηγική ήττα με αξιακή διάσταση τις δυνάμεις της Αριστεράς συνολικά, σαν εκείνο το χώρο που μέσα από την ποικιλομορφία και τις αντιφάσεις του, εκπροσωπεί την κοινωνική αντίσταση και την προσδοκία για ένα πιο δίκαιο κόσμο.

Επείγει λοιπόν η κινητοποίηση των δυνάμεων της κοινωνικά μαχόμενης Αριστεράς για να μην περάσει αυτή η συμφωνία, να ηττηθεί η πολιτική γραμμή του αριστερού μνημονίου. Δεν αγωνίστηκε και μάτωσε γι’ αυτό ο λαός στους αγώνες της προηγούμενης περιόδου. Μεγάλη λοιπόν η σημασία των διαδηλώσεων της περασμένης Πέμπτης, με πρωτοβουλία πρωτοβάθμιων σωματείων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, ενάντια στη νέα συμφωνία και υπέρ της ρήξης με ΕΕ και δανειστές, καθώς και των αντίστοιχων κινητοποιήσεων σε μια σειρά από πόλεις.

Οι συγκεντρώσεις αυτές, σε συνέχεια των διαδηλώσεων που έγιναν στις 11 Μάη, καταγράφουν μια κρίσιμη συσπείρωση αγωνιστικών δυνάμεων των εργαζομένων που πρέπει να βρει συνέχεια. Τώρα είναι η ώρα των γενικών συνελεύσεων και του διαλόγου στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές. Οι μέρες αυτές χρειάζονται αγωνιστικές αποφάσεις, με ξεκάθαρες διεκδικήσεις που θα φέρουν στο προσκήνιο τις διεκδικήσεις των κλάδων, την απαίτηση για χτύπημα της ανεργίας και υπεράσπιση των δημόσιων αγαθών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων. Με ξεκάθαρη πολιτική στόχευση ενάντια σε χρέος, μνημόνια, ευρώ και ΕΕ. Με λογική αγωνιστικού συντονισμού, μαχητικών μορφών πάλης και σχέδιο για τη συνέχεια. Με κλιμάκωση των κινητοποιήσεων, μέσα από μια πραγματική εργατική πανεξόρμηση για την ενημέρωση, την αποκάλυψη αλλά και την απομυθοποίηση των μνημονιακών μονόδρομων.

Οι Παρεμβάσεις και τα Εργατικά Σχήματα που ανασυγκροτούνται και συντονίζονται, οι εργατικές λέσχες, η ΕΑΑΚ, οι νεολαιίστικες πρωτοβουλίες όπως η Αττάκ, καλούνται να αναμετρηθούν με την πρόκληση να σπάσει το κλίμα ανακωχής, αναμονής και μοιρολατρίας που διαμορφώνει η κυβέρνηση. Για να μην είναι μόνη αντιπολίτευση ο κοινωνικός αυτοματισμός των βολεμένων της ευρωζώνης και ο κόσμος της εργοδοσίας που πλειοδοτεί για το μνημόνιο και ζητά εκδίκηση για τους αγώνες που το απονομιμοποίησαν.

Απαιτείται απεργιακή κινητοποίηση ενάντια στη συμφωνία. Με αξιοποίηση και της σχετικής απόφασης της ΑΔΕΔΥ για απεργία όταν εμφανιστεί συμφωνία, αλλά όχι με τους όρους που παραδοσιακά η συνδικαλιστική γραφειοκρατία οδηγεί σε εκτόνωση και απογοήτευση με κινητοποίηση για την τιμή των όπλων, χωρίς συνέχεια και σχέδιο κλιμάκωσης.

Σε αυτό το δρόμο η αντικαπιταλιστική Αριστερά, το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στρατεύονται και οργανώνουν τη δράση τους. Μέσα και από το κάλεσμα για συσπείρωση και αγώνα της πολιτικής συνεργασίας ΑΝΤΑΡΣΥΑ-ΜΑΡΣ που απευθύνεται στις δυνάμεις και τους αγωνιστές της αντιδιαχειριστικής, αντιΕΕ, αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Με την επιδίωξη για κοινή δράση και αγώνα με τις ευρύτερες δυνάμεις της Αριστεράς, και του ΚΚΕ που κινητοποιήθηκε επίσης την Πέμπτη, περιορίζοντας όμως το πλαίσιο το ΠΑΜΕ σε άμεσες διεκδικήσεις χωρίς σύνδεση με τους αναγκαίους πολιτικούς στόχους για διαγραφή του χρέους, ρήξη και αποδέσμευση από ευρώ και ΕΕ. Κρίσιμη είναι ώρα και για τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ που αμφισβητούν από τα αριστερά την πορεία που χαράζει η κυβέρνηση, καθώς τώρα απαιτούνται έμπρακτα βήματα άρνησης αυτού του δρόμου, στην πράξη, στους αγώνες και το μαζικό κίνημα. Είναι αδιέξοδη και ξεπερασμένη πια η διαφωνία στα όρια των εσωτερικών διαδικασιών και της κομματικής πειθαρχίας, η οποία έτσι κι αλλιώς θα επιστρατευθεί για να επιβάλλει με οργανωτικούς όρους το «ναι σε όλα» και τη φιλοδοξία της ανατροπής και της νίκης.

Όταν χρεοκοπεί το «ούτε ρήξη ούτε υποταγή», είναι για όλους η ώρα της ρήξης. Στην προσπάθεια αυτή δε θα κριθούν απλά όλοι, αλλά θα γεννηθεί και η ελπίδα για έναν άλλο δρόμο ανατροπής και απελευθέρωσης.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Πριν στις 14 Ιουνίου 2015